

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 183

16 Ἰουνίου 2006

Ἡ ἐλευθερία τῆς αὐτοδέσμευσης

Ανυποψίαστοι δείχνουμε, οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι, γιὰ τό εὖ-
ρος, τὴ βαθύτητα καὶ τὴν πληρότητα, πού ἀποκτάει ἡ ἐλευ-
θερία μας, ὅταν ἀναγνωρίσουμε καὶ πειστοῦμε, πὼς δέν εἴ-
μαστε ἐρημίτες σέ τοῦτο τόν κόσμο, «ἐαυτοὺς ποιμαίνοντες,
νεφέλαι ἄνυδροι ὑπὸ ἀνέμων παραφερόμεναι, δένδρα φθι-
νοπωρινά, ἄκαρπα» (Ἰούδα 12). Ἀλλά, ὅτι περπατᾶμε, ἀνα-
πτυσσόμαστε καὶ δημιουργοῦμε μέσα στὴν κτίση καὶ στὸν κόσμο
τοῦ Θεοῦ. Καί, ὅτι στὸν ἴδιο δρόμο βηματίζουν οἱ ἀδελφοί μας, οἱ
γνωστοὶ καὶ οἱ ἄγνωστοι, κουβαλώντας τό θησαυροφυλάκιο τῆς
χαρᾶς καὶ τό δισάκι τῆς ὁδύνης. Μὲ ἓνα λόγο, ὅταν ξεφύγουμε
ἀπὸ τὴν εἰδωλοποίηση τοῦ ἀτόμου μας καὶ στρατευτοῦμε στὸν
ἀγώνα γιὰ τὴν υπέρβαση τῆς ἐγωπάθειας.

Τό ἀνοιγμα τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς μας στὸν κόσμο καὶ στό
πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἔχει, σάν παρεπόμενη ἐμπειρία, τὴν ἐξάρ-
τηση τῆς ἀγάπης. Καὶ ἡ ἀγάπη, ἡ ἀτίμητη αὐτὴ κοινωνία τοῦ
προσώπου μας μὲ τὸν ὑπερούσιο Θεό, πού εἶναι ἡ ἀνεξάντλητη

πηγή της αγάπης, οδηγεί αυτόματα και αὐθόρμητα, στή θυσία τῶν ἐγωκεντρικῶν σχεδιασμῶν μας, μέ τήν προοπτική καί τή λαχτάρα, νά βιώσουμε, στό βάθος τῆς ὑπαρξῆς μας, τή χαρά καί τήν πληρότητα τῆς θεϊκῆς παρουσίας καί νά περπατήσουμε μέσα στό φῶς Του, «ὡς αὐτός ἐστίν ἐν τῷ φωτί» (Α' Ἰωάν. α' 7) καί νά ἀγνίσουμε τίς ψυχές μας «ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας» (Α' Πέτρ. α' 21).

Καί τό ἄνοιγμα τῆς καρδιάς μας στά πρόσωπα, πού βρίσκονται πλάϊ μας καί γύρω μας, «τοῖς μακράν καί τοῖς ἐγγύς» (Ἐφεσ. β' 17), δέν ἐξελίσσεται σέ ἀμεσότητα κοινωνίας καί σέ διάλογο ἀγάπης, ἄν δέν αὐτοδεσμευτοῦμε στή διακριτική ὑποχώρηση ἀπό θεσμικά δικαιώματα καί ἄν δέν ὑποτάξουμε τό λογισμό μας καί τήν καρδιά μας, τή φίλαυτη σκέψη μας καί τό ἀτίθασο συναίσθημά μας στήν πειθαρχία τῆς ἀνυστερόβουλης προσφορᾶς. Τά σχήματα ἐπικοινωνίας, πού φωτίζονται στό σύγχρονο διαφημιστικό καντράν καί, πού μαγεύουν τίς μάζες τῶν ἀνυποψίαστων, ἀποδεικνύονται ἀναποτελεσματικά ἢ καί καταλυτικά, ὅταν ἡ φιλαυτία ὑψώνει πύργους ὀχυρωμένους καί ἀπροσπέλαστους.

Ξεχνώντας ἢ ἐλαχιστοποιώντας ἢ περιφρονώντας, συνειδητά καί «ἐν χαρᾷ», τά βάρβαρα, μονόχρωτα καί αὐτάρεσκα αἰτήματα, πού ἀνεβάζει στό νοῦ μας καί στήν καρδιά μας ἡ ἀρρωστημένη προσκόλλησις στό ἄτομό μας καί σιά, λεγόμενα, «ἀτομικά μας δικαιώματα», μέ ὄραμα τήν ἀγάπην στό Θεό καί τή συμπαράστασιν στόν «ἀδελφό» ἄνθρωπο, ἀνακαλύπτουμε τήν ἄλλην, τήν ἀληθινή διάστασιν τοῦ προσώπου μας καί τῆς ζωῆς μας. Τό κρυφό θησαύρισμα τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων τῆς ἀγάπης, πού ἐμπλουτίζουν καί καταξιώνουν τήν ὑπαρξή μας. Τήν πρακτική τῆς θυσίας καί τῆς προσφορᾶς, πού ἀπλώνει γύρω στοργή καί ζεστασιά καί γράφει, ἀνεξίτηλα, σελίδες γόνιμης ἱστορίας. Αὕτη εἶναι μιά ἐμπειρία, πού τήν ἀγνοεῖ ἡ σημερινή δομή τοῦ πολιτισμοῦ μας καί τή στερεῖται ἡ ὑπαρξή μας. Μαθαίνουμε, μέ πολλή ἐπιμέλεια, τήν ἐπιστήμην καί τήν τεχνική τῆς ἐπικοινωνίας, ὅχι γιά νά κοινωνήσουμε στίς χαρές ἢ στίς ἀγωνίες τοῦ διπλανοῦ μας, ἀλλά γιά νά τόν ἐκμεταλλευτοῦμε, μέ τρόπο διακριτικό καί ἀριστοτεχνικό. Καί μᾶς μένει, σάν συνέπεια καί σάν κέρδος, ἡ παγωνιά τῆς ψυχῆς καί ἡ ἐχθρότητα τοῦ (παγωμένου καί αὐτοῦ) συνανθρώπου μας.

Ὁ αἴτιος τοῦ ἐκτροχιασμοῦ

Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος εἶχε τὴν ἀτυχὴ ἔμπνευση νὰ πανηγυρίσει, δημόσια, τὴ συμπλήρωση ὀκταετίας ἀπὸ τὴν ἀναρρίχσή του στὸν περίβλεπτο θρόνο τῶν Ἀθηνῶν, ἀμέσως μετὰ τὸν παγκόσμιο, πανευφρόσυνο, γιορτασμό τῆς Ἀνάστασης τοῦ Λυτρωτῆ μας. Τό σενάριο, πού σχεδίασε, λειτούργησε καὶ ἐξελίχθηκε κατὰ τρόπο κωμικό, παρ' ὅλη τὴν ἀφόρητη τραγικότητά του. Μόνος, μονότατος, δίχως τὴν δορυφορία καὶ τὴ συνεπικουρία τῶν ἐκμεταλλευτῶν τοῦ ἀξιωματός του κολάκων του καὶ δίχως τὴν κατάφαση πρόθυμων χειροκροτητῶν, βγῆκε στὰ παράθυρα τῆς προβολῆς, γιὰ νὰ αὐτοδιαφημιστεῖ καὶ νὰ αὐτοστεφανωθεῖ, ὡς ὁ ὀλυμπιονίκης τῆς πνευματικῆς ἄθλησης.

«Ἀγαπῶ αὐτό, πού εἶμαι. Ἀγαπῶ αὐτό, πού κάνω. Γι' αὐτό δέν μπορῶ νὰ τό ἀλλάξω, παρὰ μόνο ὅταν πεθάνω».

Μέ αὐτό τό περιεκτικό (ἀπήχημα τοῦ Λουκ. ιη' 11-12) σκιαγράφημα τοῦ προσώπου του, προσπάθησε νὰ ἀναδείξει τό «ἀνεπανάληπτο»(!) ἀρχιεπισκοπικό προφίλ του καὶ τό «κοσμοσωτήριο»(!) ἔργο του. Δέν ἔνοιωσε τὴν

ἀνάγκη ἢ καὶ τό χρέος, νὰ καταθέσει ἓνα δάκρυ συντριβῆς, γιὰ τὰ ἐρείπια, πού δημιούργησε, μέ τό πέρασμά του, στὸν αὐλόγυρο τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Οὔτε καὶ ἄφησε νὰ βγεῖ ἀπὸ μέσα του ἡ παραμικρὴ ὁμολογία λαθῶν. Δῆλωσε, ὑπερφίαλα, αὐτοϊκανοποίηση στὴν εἰδωλοποίηση τοῦ προσώπου του. Ἐμμονή στοὺς αὐθαίρετους καὶ προσωποπαγεῖς σχεδιασμούς του. Σταθερότητα στὸ βηματισμό τοῦ ἄκρατου ἡγεμονισμοῦ του, ἴσαμε νὰ προσεγγίσει τὰ κράσπεδα τοῦ τάφου.

Μπροστά στὸ κακόγουστο αὐτό ἐμβλημα τῆς ἄκρατης ἔπαρσης, νὰ καυχάσει κανεὶς ἢ νὰ θρηνήσει; Μπροστά στὸ τυπικὸ δεῖγμα τῆς κατεξευτέλισης τοῦ ἀρχιερατικοῦ κύρους, νὰ καταθέσει κανεὶς τὴν περιφρόνησή του ἢ τό βαθύ πόνο του;

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση, μέ πρόεδρο τὸν Χριστόδουλο, πέρασε ἀπὸ τέτοιες φάσεις ἀποδιοργάνωσης, ἠθικοῦ ἐκπесμοῦ καὶ κοινωνικοῦ εὐτελισμοῦ, πού κατάντησε ἐκτροχιασμένη καὶ διαλυμένη ἀμαξοστοιχία. Καὶ ὁ Χριστόδουλος, ἔτσι, ὅπως πανηγύρισε τὴν συμπλήρωση τῶν ὀκτῶ χρόνων τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς του θητείας, ἔδωσε τό στί-

γμα άνυποψίαστού μηχανοδηγοῦ, πού καμώνεται, ὅτι τὴν ἐλέγχει καὶ ὅτι τὴν κινεῖ ἐπιδέξια, ἐνῶ, ταυτόχρονα, σφυρίζει τρελλά καὶ θριαμβικά, γιὰ νὰ ἐλκύσει καὶ νὰ καθηλώσει στὸ πρόσωπό του τὰ βλέμματα καὶ τὸ θαυμασμό τοῦ ἀπορημένου καὶ προβληματισμένου πλήθους.

Τὸ πάθος του γιὰ αὐτοπροβολή καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀσύνητης, πληθωρικής καὶ ἐγωκεντρικῆς παρουσίας του στὴν ἐξέδρα τῆς αὐτοδιαφήμισης, τὰ ζήσαμε ὅλοι. Ὅσοι εἴμαστε ἐπιβάτες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τρένου, κατὰ τὴ μακρὰ διαδρομὴ τῆς ὀκταετίας, καὶ βιώνουμε ἅμεσα τοὺς κραδασμούς τῶν ἀπρόβλεπτων παρεμβάσεων του καὶ τοὺς αἰφνιδιασμούς τῶν ὑποπτῶν ἐπιλογῶν του, συγκλονιζόμαστε καθημερινὰ ἀπὸ τὴν ὁδὴν καὶ τὸν τρόπο. Καὶ ρίχνουμε-αὐθόρμητα καὶ αὐτονόητα- εὐθύνες τοῦ ἀτυχήματος, ἀκέραιες, στὸν ἀδέξιο ἢ μεθυσμένο, μέ τὸ κρασί τῆς ἐγωπάθειας, κυβερνήτη του.

Ὅσοι παρακολουθοῦν τὶς ἐξελίξεις ἀπὸ ἀπόσταση, συμβατικά «ἀπελευθερωμένοι» ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐμπειρία ἢ ἰδεολογικά δέσμιοι στὰ σχήματα τοῦ μηδενισμοῦ, βλέπουν, ἀποτυπώνουν συμπεριφορές, χύνουν τὸ δηλητήριο τῆς κριτικῆς τους, ἐπιχαίρουν γιὰ τὰ ἀρχιεπισκοπικά ἀστοχήματα καὶ στήνουν χορό. Γιορτάζουν τὴν ἀπομυθοποίηση τοῦ Χριστοδουλικοῦ εἰδώλου. Καὶ καλλιεργοῦν τὴ φρούδη ἐλπίδα, ὅτι, μαζί μέ τὸ Χριστόδουλο, θὰ πληγεῖ θανάσιμα καὶ θὰ ἰσοπεδωθεῖ τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ὄνειρο τῶν ἀθεϊστικῶν κυκλωμάτων δὲν ἔχει προοπτικές νὰ γίνῃ πραγματικότητα. Γιατί ἡ Ἐκκλησία εἶναι

πάνω ἀπὸ τὶς ἐποχιακὲς συγκυρίες καὶ ἀπὸ τὰ «κουσούρια» τῶν, «κατὰ καιρῶς», «ἐμβόλιμων», ἀποτυχημένων «τυράννων» Τῆς. Εἶναι Σῶμα ἱερό καὶ ἅγιο. Λιτανεύει στὴν ἱστορία τὴν ἀλήθεια καὶ τοὺς «ἡλούς» τοῦ σαρκωμένου, σταυρωμένου καὶ ἀναστημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐγγράφει στὰ κατὰστικὰ Τῆς φυσιογνωμίες, πού διακρίθηκαν καὶ διακρίνονται γιὰ τὴν ἐξαγιασμένη ἐμπειρία τους καὶ γιὰ τὴν ὑπέρβαση τῶν παθῶν, πού ἀλλοτριώνουν τὴν ὕπαρξη. Κατὰ τὴ ροή τῶν αἰώνων, ἡ Ἐκκλησία ἐπιβαρύνθηκε μέ πολλοὺς ἀποτυχημένους λαφυραγωγούς τῶν ἀξιομάτων Τῆς. Καὶ ὅλοι αὐτοί, «πρὸς καιρό» τὴ ζημίωσαν. Ἀλλὰ ἡ θύελλα ἦταν περιστασιακὴ. Δοκιμασία πρόσκαιρη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος καὶ κηλὶδα ἐπιφανειακὴ στὸ ἱερό βιβλίο τῆς ἱστορίας Τῆς. Σύντομα ξεπεράστηκε καὶ λησμονήθηκε. Οἱ φιλόδοξοι καὶ φιλάρεσκοι ἔσβησαν. Καὶ ὁ Ἥλιος τοῦ θεϊκοῦ Προσώπου ξαναφώτισε καὶ ξαναθέρμανε τὶς ἀνθρώπινες καρδιές.

Πιστοί σ' αὐτὴ τὴν ἱστορικὴ ἐμπειρία, δέ θὰ ἀποτιμήσουμε ὡς ἐκθεμελιωτικὴ τὴ ζημιὰ, πού ἔκανε ὁ Χριστόδουλος στὴν Ὁρθόδοξη ἐλληνικὴ Ἐκκλησία μας, κατὰ τὰ ὀκτὼ χρόνια τῆς ἐκκοσμικευμένης ἡγεμονίας του. Ἀλλὰ καὶ δέ θὰ τὴν ἐγγράψουμε, ὡς θετικὴ συνέχιση τῆς Ἀποστολικῆς καὶ τῆς Πατρικῆς μας Παράδοσης. Θὰ τὴν ἀντιμετωπίσουμε, ὡς θλιβερό ἰντερμέτζο, πού πάγωσε τὶς καρδιές μας καὶ μάδησε τὶς ἐλπίδες μας, ἀλλὰ δὲν κατάφερε νὰ ἀποστρέφει τὸ βλέμμα μας ἀπὸ τὸ Θεό τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀγάπης καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξαγιασμένους λειτουργοὺς τοῦ σωστικοῦ ἔργου Του.

Σέ τοῦτο τό ἐπετειακό κείμενο, θά περιοριστοῦμε στήν προσμέτρηση καί στήν ἀποτίμηση τῶν χαλασμάτων, πού ἄφησαν πίσω τους ἡ ὑπεροπτική ἀναρρίχηση τοῦ Χριστόδουλου στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο καί οἱ «κατ' ἐξακολούθηση» ἀδέξιοι χειρισμοί του. Καί θά κάνουμε τήν ἔρευνα αὐτή, ὄχι ὡς ἀναμόχλευση τοῦ ρύπου τοῦ παρελθόντος, ἀλλ' ὡς εἰσηγητική εἰσφορά στό συνεπίσκοπο, πού θά κληθεῖ-κατά τή γνώμη μας πολύ σύντομα-νά ἐπιδιορθώσει τίς ζημιές, νά ἀναστήσει τήν ἐλπίδα καί νά ἐπανεντροχιάσει τό συρμό τῆς Ἐκκλησίας στήν Πατερική εὐθύτητα, στήν ἀξιοπρέπεια καί στήν ἀπόλυτη καθαρότητα.

1 Ὁ Χριστόδουλος ξεκίνησε τήν ἀρχιεπισκοπική του σταδιοδρομία, κατά τό 1998, ἔχοντας ἐξασφαλισμένη μιά ἰσχυρή, προνομιακή ἐπιδότηση λαϊκῆς ἀποδοχῆς. Ἄλλοι, προγενέστεροί του, ὑποψήφιοι γιά τόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο κινήθηκαν στό προσκήνιο ἢ στό παρασκήνιο καί ἀνέβηκαν τήν κλίμακα τῆς πρόκρισης, δίχως τή λαϊκή συμπαράσταση. Ὁ ὁραματιστής τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν προνομίων Χριστόδουλος ἔδωσε τή μάχη του μέ τήν ἐνθάρρυνση καί τή συναντίληψη τοῦ πλειοψηφικοῦ μέρους τῆς Ὁρθόδοξης, ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ὁ συνειδητοποιημένος ὄγκος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος ἀκούμπησε πάνω του, μέ φορτισμένη τήν ἀγάπη καί μέ ἀποσαφηνισμένες τίς προσδοκίες.

Δέν ἦταν ἡ λαμπρή φήμη του καί οἱ διαπιστωμένες ἱκανότητές του, πού μαγνήτισαν, κείνη τήν ἱστορική ὥρα, τήν προσοχή τοῦ ἐπώνυμου καί ἀνώνυμου πλήθους καί ἄνοιξαν τίς καρδιές

σέ προσφορά ἀγάπης καί σέ κατάθεση ἐλπίδων. Τέτοια προσόντα καί τέτοιες προοπτικές δέν τόν συνόδευσαν στήν ἐναγώνια κούρσα του πρὸς τήν ἐξουσία. Τό αἶτιο, πού προκάλεσε τό λαϊκό ξεσηκωμό στήν ὑποδοχή τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου καί ἔκανε τά πλήθη νά ἀνοιξουν τίς ἀγκαλιές καί νά τοῦ προσφέρουν, ὡς ἐπιδότηση, τήν ἀνυστερόβουλη ἀγάπη τους, τή διάφανη ἐμπιστοσύνη τους καί τό ἀτίμητο θησαυροφυλάκιο τῶν ἐλπίδων τους, ἦταν ἡ προγενέστερη φρικτή ἐμπειρία. Ἡ ἀπογοήτευση καί ὁ βαθύς πόνος, πού εἶχαν σωρευτεῖ στίς καρδιές, κατά τή μακρόχρονη θητεία στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν τοῦ ἀντάρτη καί δολοπλόκου Σεραφεῖμ. Καί ἡ λαχτάρα γιά ἀλλαγὴ.

Ἡ λαϊκή συνείδηση ἐνοιωθε, κείνο τόν καιρό, βαθειά πληγωμένη. Ἡ ἐκκλησιαστική διοίκηση, ὑπὸ τήν προεδρία καί μέ τίς μηχανορραφίες τοῦ Σεραφεῖμ, εἶχε ἐκπέσει σέ τραγική παρακμή καί σέ πλήρη ἀνυποληψία. Ἡ τιμιότατη παράδοση τῶν Πατέρων μας εἶχε στριμωχτεῖ στή γωνιά τῆς περιφρόνησης. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες παίζονταν, σάν γραμμάτια συναλλαγῆς. Ἡ καθαρότητα τοῦ ἀρχιερατικοῦ καί τοῦ ἱερατικοῦ ἦθους χλευαζόταν καί ἡ διαφθορά ἀναρριχόταν, ἀδιάντροπα, σά ὕψιστα ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶχε γίνει ἔρμαιο τῶν ἀδυναμιῶν καί τῶν παθῶν μιᾶς ἀδίστακτης ὀλιγαρχίας. «*Ἐλυμῆνατο αὐτήν σὺς ἐκ δρυμοῦ, καί μονιὸς ἄγριος κατενεμήσατο αὐτήν*» (Ψαλμ. οθ' 14).

Καί μόνο ἡ εἰδηση, ὅτι ἡ Σεραφειμική περίοδος τερματίστηκε καί ἐπικεῖται ἡ προώθηση νέου μέλους τῆς Ἱεραρχίας στήν καθέδρα τοῦ Προέδρου τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων, φώτισε τόν ὀρί-

ζοντα καί ἀναπτέρωσε τίς ἐλπίδες. Ὁ λαός, ὁ πιστός λαός, μέ τό ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον γιά τή μάνα Ἐκκλησία καί μέ τόν πλοῦτο τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων του, στράφηκε πρὸς τήν πύλη τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν καί ἔμεινε προσδοκῶντας τό χαρμόσυνο ἄγγελμα. Τήν ἀνακοίνωση τῆς νέας ἐκλογῆς. Καί τή σηματοδότηση τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ διοικητικοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας στή φωτισμένη λεωφόρο τῶν Πατερικῶν ἀθλημάτων.

Τό μεγάλο κεφάλαιο τῶν ἐλπίδων καί τῶν προσδοκιῶν, πέρασε, σάν πάνδημη ἐπιδότηση, στό Χριστόδουλο, δίχως νά ἐλεγχθοῦν οἱ ἱκανότητές του ἢ οἱ σχεδιασμοί του. Καί μόνο τό γεγονός, ὅτι προβλήθηκε ὡς ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ «ἐντεταλμένος» νά θεραπεύσει τίς πληγές καί νά ἀνοίξει καινούργιο βιβλίο ἐκκλησιαστικῆς δράσης, προκάλεσε κύμα ἐνθουσιασμοῦ καί καθολική ἀποδοχή τοῦ προσώπου του. Ὅλοι τόν ἐπιδότησαν μέ τήν ἀγάπη τους. Ὅλοι ἐννορχήστρωσαν τόν πολυχρονισμό του.

2 Καί ποιά ἡ ἐξέλιξη; Ποιά ἦταν ἡ ἀνταπόκριση τοῦ ἀποδέκτη τῆς πλούσιας, ἀτίμητης λαϊκῆς ἐπιδότησης; Πῶς διαχειρίστηκε ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος τήν ὁλόψυχη ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ μας; Ἀνταποκρίθηκε στίς προσδοκίες; Πορεύτηκε μέ σύνεση; Θεράπευσε τίς πληγές; Ἐδωσε τό στίγμα μιᾶς ἀγιοπνευματικῆς πορείας; Ξεπέρασε τόν πειρασμό τῶν προσωπικῶν του φιλοδοξῶν; Προσφέρθηκε ταπεινός δουλευτής στόν ἀμπελώννα τῆς Ἐκκλησίας; Αὔξησε ἢ κατασπατάλησε τό τάλαντο τῆς ἀναγνώρισης καί τῆς ἐμπιστοσύνης;

Τά γεγονότα, πού ἐκτυλίχτηκαν καί ὅπως ἐκτυλίχτηκαν, ἀποτελοῦν τραγικά ἐκτυπώματα τῆς ἀνικανότητάς του καί τῶν ἀσύνητων χειρισμῶν του, πού ἔρριξαν τό τρένο τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης ἔξω ἀπό τίς ράγες τοῦ προορισμοῦ της. Στό ἀτύχημα. Καί στήν καταστροφή. Ὅλα ἀποδεικνύουν, ὅτι ὁ Χριστόδουλος δέ διέκρινε καί δέν ἐκτίμησε τό ψυχικό ἄλγος τοῦ λαοῦ, πού ἀνέβασε στό βλέμμα τῆς θωριάς τῆς ἐλπίδας καί ἄπλωσε στά χεῖλη τό χαμόγελο τῆς ἀνατολῆς μιᾶς καινούργιας μέρας. Οἱ ἀγωνίες καί οἱ ἐλπίδες τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας πέρασαν μέσα ἀπό τόν κλειστό ἐπεξεργαστή τῆς αὐταρέσκειάς του καί μεταλλάχτηκαν. Ἔγιναν, μέσα στή νοσηρή φαντασία του, δάφνινο στεφάνι, προορισμένο, ἀποκλειστικά καί μόνο, νά κοσμήσει τήν κεφαλή του καί νά τόν ἀναδείξει εἰδωλικό τύπωμα ἁγίου καί ἡρωϊκοῦ Ἐπισκόπου, πιστό ἀντίγραφο τῶν κορυφαίων Πατέρων μας καί τῶν ἀκατάβλητων ὑπερασπιστῶν τῶν παραδόσεων τῆς φυλῆς μας. Ἔδειξε, ἀπό τήν πρώτη στιγμή, νά πιστεύει, πῶς ὁ λαός εἶχε, κυριολεκτικά, μαγευτεῖ ἀπό τά προσόντα του καί ἀπό τίς ἱκανότητές του. Πῶς ἡ ἐλπίδα τῆς ἀλλαγῆς, δέν ἦταν γέννημα τοῦ πόνου, ἀλλά ἀναγνώριση καί ἐπιβράβευση τῶν προσωπικῶν του χαρισμάτων καί δηλοποίηση ἔνταξης τῶν λαϊκῶν μαζῶν στή στρατιά τῶν θαυμαστῶν του. Πῶς τό φωτεινό βλέμμα τοῦ ἐκκλησιάσματος ἦταν «χειροκρότημα».

«Εἶδον τήν ἀξίαν μου,

κί ἦλθον εἰς λατρείαν μου...».

Ἡ στρέβλωση τοῦ νοήματος τῆς λαϊκῆς ἐπιδότησης, ὁδήγησε τό Χριστόδουλο σέ λάθος ἐπιλογές καί σέ βημα-

τισμό αυτόεπιδείξης. Δέν αξιοποίησε τήν έμπιστοσύνη καί τήν έλπίδα. Τά έκμεταλλεύτηκε. Καί, μάλιστα, άγρια. Καί τά κατασπατάλησε σέ πολύ μικρό διάστημα χρόνου. Μέ τίς δικές του, κοσμικές καί άσύνητες συμπεριφορές καί μέ τά δικά του άποτήματα, κατρακύλησε βαθύτερα άπό τόν προκάτοχό του Σεραφείμ, στό βάραθρο τής άπαξίας καί τής άνυποληψίας.

Νωπές εΐναι ακόμα, στή μνήμη όλων μας, οί ταρτουφικές έμφανίσεις του στά τηλεοπτικά κανάλια καί ο κομπασμός του, ότι ήρθε νά φέρει σωστική αλλαγή στό χώρο τής Έκκλησίας. Άλησμόνητες οί διακηρύξεις του, ότι, μετά τή δική του άνάρρηση στόν άρχιεπισκοπικό θρόνο, ή δημοτικότητα του προκαθήμενου τής Έκκλησίας έχει εκτοξευτεί στά ύψη τής, σχεδόν, παλλαϊκής άποδοχής. Καί ότι, τό άδιαφιλόνικτο κύρος καί ο πειστικός του λόγος άνέκοψαν τήν άντιεκκλησιαστική όρμή τών άθεϊστικών συσπειρώσεων καί επάνεφεραν τίς στρατιές τών νέων άνθρώπων στήν άγκαλιά καί στή θαλπωρή τής Έκκλησίας.

Ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος άντί νά άνταποκριθεΐ μέ πνεΰμα ταπεινωσύνης καί μέ πράξεις κρυστάλλινης ειλκρίνειας στίς προσδοκίες του λαού, πρόβαλε στά παράθυρα τής ένημέρωσης ένα άλλόκοτο προφίλ, κυριολεκτικά μεθυσμένου. Δημιούργησε καινούργια σχήματα καί καινούργιες, άλλόκοτες έξισώσεις. Σύμφωνα μέ τό άρρωστημένο λογισμικό του καί τίς παράταιρες δημοσιογραφικές καί τηλεοπτικές έξαγγελίες του: Ό λόγος του Άρχιεπισκόπου εΐναι ο άύθεντικός λόγος τής Έκκλησίας. Καί, κατ' άλλη διατύπωση: «Έκκλησία εΐναι ο Άρχιεπί-

σκοπος» καί όποιος εκτοξεΰει μορφές κατά του Άρχιεπισκόπου, δέν άντιστρατεύεται σέ άνθρωπο, αλλά στήν Έκκλησία καί πολεμάει τό Ίερό αυτό καί Θεοσύστατο Καθίδρυμα.

Τέτοια Χριστοδουλικά άποφθέγματα εκπορεύτηκαν κρουνηδόν κατά τό διάστημα τής όκταετίας καί συνέθεσαν τό νέο εκκλησιολογικό κώδικα, πού θά τόν βλέπουν καί θά γελοΰν οί διάδοχοί μας στίς εκκλησιαστικές επάλξεις.

Καί δέν εΐναι μόνο τό επικοινωνιακό προφίλ τής άκρατης ήγεμονικής έγωπάθειας, πού αΐφνιδίασε τόν πονεμένο λαό καί άνάστρεψε τό κλίμα τής έλπίδας καί τής γόνιμης προσδοκίας σέ δυσαρέσκεια καί σέ άποστασιοποίηση. Ή καθημερινή πρακτική καί ο ιδιότυπος, άντιεκκλησιαστικός καί προκλητικά άμοραλιστικός χειρισμός τών κρίσιμων θεμάτων καί τής εϋθραυστης εύαισθησίας του λαϊκού δυναμικού τής Έκκλησίας βάθυναν τό χάσμα καί μάκρυναν τήν άπόσταση του νεόκοπου ποιμένα τών Άθηνών άπό τό ποίμνιο. Ό Χριστόδουλος, μέ ψυχικό background τήν αλαζονεία-άντίγραφο του ψυχικού κλίματος του Ναβουχοδονόσορα-κινήθηκε στήν εκκλησιαστική σκηνή μέ τρόπο άύταρχικό καί μέ πρόθεση νά επιβάλει τή θέλησή του σέ όλους τούς υπεύθυνους ήγέτες τής Έκκλησίας τής Ελλάδος καί σέ όλα τά θέματα.

3 Δέν εΐναι εύκολο νά ιστορήσουμε, στά πλαίσια ενός άρθρου, μέ τήν άπαιτούμενη πληρότητα καί μέ τήν κατάστρωση όλων τών άποδεικτικών ντοκουμέντων, τούς άποτυχημένους ή τούς ύποπτους χειρισμούς του Χριστόδουλου, πού τούς σχεδίασε καί

τούς αποτόλμησε, είτε μέ τήν ιδιότητα τοῦ προέδρου τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων, είτε μέ τήν ἐπένδυση τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ ἀνεξέλεγκτου κυριάρχου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Αὐτό τό ἔγχειρημα θά τό διακινδυνεύσει ὁ ἱστορικός τῆς αὐριανῆς μέρας. Καί, καθώς στή σημερινή δημοσιογραφική ἀγορά ἀφθονοῦν καί συνεχῶς συμπληρῶνονται οἱ ἀποσπασματικές ἐκτιμήσεις τῶν τραγικῶν ὀλισθημάτων του, ὁ συλλέκτης θά ἔχει τήν εὐχέρεια νά κρίνει καί νά συγκρίνει τίς πληροφορίες καί νά προσδιορίσει, μέ ἀκρίβεια, τίς εὐθύνες του.

«Πετῶντι καλάμῳ» δίνω τόν πίνακα τῶν Χριστοδουλικῶν πρωτοβουλιῶν, πού ἔχουν, κυριολεκτικά «ζεματίσει»(!), τίς ἀγνές προσδοκίες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καί, πού εἶναι «ἀναμενόμενο» νά ἐρεθίσουν τό ἐρευνητικό δαιμόνιο τοῦ αὐριανοῦ ἱστορικοῦ στήν ὀριοθέτηση τῆς σκοτεινῆς διαδρομῆς του καί στόν καταλογισμό τῶν βαρύτατων εὐθυνῶν του.

1. Ὁ Χριστόδουλος πολιτεύτηκε ὄχι ὡς ποιμένας καί ὡς φορέας τῆς σωστικῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Κινήθηκε στόν κοινωνικό χῶρο, ὡς τραχύς εἰσαγγελέας, πού δέν γνωρίζει τόν Εὐαγγελικό Νόμο τῆς ἀγάπης καί δέν αὐτοδυσμεύεται στήν ἀποστολική παράδοση τῆς αὐτογνωσίας καί τῆς συντριβῆς. Ἔδειξε νά ἔχει μιά καί μόνη ἐμπειρία καί ἕνα μόνο τρόπο πρόσβασης στό γήπεδο τῆς κοινῆς βιοπάλης, τή σκληρή καί ἀδυσώπητη κριτική. Ξέρει, μόνο, νά κουνάει τό δάχτυλο ἀπειλητικά καί νά κολάει ἐτικέτες, μέ βαρύτατους χαρακτηρισμούς, στά μέτωπα τῶν ἀνθρώπων, πού τούς ταξινομεῖ στίς δια-

βαθμισμένες ὁμάδες τῶν ἀντιπάλων του.

Δέν ὑπάρχει περίπτωση νά πλησιάσει τό μικρόφωνο ἤ νά προβληθεῖ στό παράθυρο τῆς τηλοψίας καί νά μὴ βγάλει στριγκλή φωνή, διεκδικώντας τήν ἀποκλειστικότητα τῆς ἀρμοδιότητος στήν ἐπισήμανση τῶν παραβῶν τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπινου Νόμου καί στόν καταλογισμό τῶν εὐθυνῶν τους. Εἶναι ὁ «φωτισμένος» καί «χαρισματικός»(!) ἐκτιμητής τῶν πάντων. Ὁ «δάσκαλος τοῦ ἐκλεπτυσμένου καί ἐξαγιασμένου ἡθους». Ὁ «τιμητής καί τιμωρός» τῶν πράξεων τοῦ σκότους.

Μέ μιά ὑποπτη διαφοροποίηση: Ὁ ἀνελαστικός κατήγορος «τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων», τῶν «ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ» λαθῶν τῆς κοσμικῆς μάζας, κατεβάζει τό δείκτη τῆς ὀργῆς του καί κρύβεται σέ ἄκρα σιωπή, ὅταν μπροστά του ἐκδιπλώνονται τά ἀνήκουστα καί ἀδιάντροπα ἐκκλησιαστικά σκάνδαλα. Ὅταν ὁ δημοσιογραφικός δείκτης ἢ τό συνειδησιακό ξέσπασμα τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τόν καλεῖ νά τοποθετηθεῖ ὑπεύθυνα, νά διατυπώσει ἄποψη καί νά κινήσει τούς μηχανισμούς κάθαρσης τῆς ἀρχιερατικῆς οἰκογένειας καί ὀλόκληρου τοῦ ἱερατικοῦ Σώματος.

Κατά τίς στιγμές τῶν τρομερῶν καί καταλυτικῶν ἐκρήξεων τῶν σκανδάλων τοῦ ἐπιτελικοῦ ἢ τοῦ φιλικοῦ του περιβάλλοντος καί τόν ἀναβρασμό τοῦ προβληματισμένου πλήθους, χάνει τή θωριά του καί τή φωνή του, καταντάει «κωφάλαλος» καί μήτε διαμαρτύρεται γιά τίς ἐκτροπές, μήτε ξεθαρρεύει νά στείλει τούς διεφθαρμένους καί ὁμόφωνα κραγμένους συνεργάτες καί φίλους του στό ἀμερόληπτο κριτήριο

τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἢ τῆς πολιτικῆς Δικαιοσύνης.

Τά παραδείγματα εἶναι πάμπολλα. Καί ἔχουν-τά περισσότερα-ἐντοπιστεῖ καί φωτιστεῖ ἀπό τούς ὑπεύθυνους τῆς μαζικῆς ἐνημέρωσης.

2. Μιά δεύτερη σκοτεινή πτυχή τῆς ἐκκλησιαστικῆς του πολιτικῆς, πού ἔχει γίνει ἀφορμή δυσμενέστατων σχολίων, εἶναι ἡ πρόδηλη ἀδυναμία του νά ἐπιλέξει τό ἄμεσο, ἐπιτελικό του περιβάλλον, ἀπό τήν πλειάδα τῶν λειτουργῶν, πού εἶναι γνωστοί καί καταξιωμένοι γιά τό ἦθος τους, τήν ἀξιοπρέπιά τους καί τίς πολλαπλές τους ἱκανότητες. Ὁ Χριστόδουλος ἀποστρέφει πάντοτε τό ἐρευνητικό του βλέμμα ἀπό τόν ἀνθόκηπο τῶν «διακεκριμένων» κληρικῶν καί ἀπό τή «σύναξη» τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καί τό καθλώνει ἐκεῖ, πού ὑπάρχει ἡ δηλωμένη, ἀποτρόπαιη διαφθορά καί ἡ σκοτεινή σκοπιμότητά.

Ὁκτώ χρόνια συμπλήρωσε στήν ἀρχιεπισκοπική ἔπαλξη. Καί κατά τό διάστημα αὐτό τῆς λοιμικῆς ὁδοιπορίας, πρόλαβε νά ξεδιαλέξει καί νά περιμαζέψει ὅλα τά στοιχεῖα, πού ἡ κοινή παρατηρητικότητα καί ἡ κοινή λογική τά εἶχαν στιγματίσει γιά τήν ἔλλειψη τοῦ ἠθους τους καί γιά τή δολιότητα τῆς συμπεριφορᾶς τους.

Ἡ κοινή γνώμη ἔχει προσέξει καί ἔχει ἐκτιμήσει ἀρνητικά τό γεγονός, ὅτι, ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν ρασοφόρων, ἐπισκόπων καί πρεσβυτέρων, πού σύρθηκαν, κατηγορούμενοι, στά «ἐπικοινωνιακά δικαστήρια» τῆς δημοσιογραφίας, κατά τόν περασμένο χρόνο, ἦταν μέλη τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ἐπιτελείου ἢ ἐκκλησιαστικοί παρά-

γοντες, πού τούς συνδέει στενή φιλία μέ τόν Χριστόδουλο. Πού ἀκουμποῦν, μέ βλέμμα καί μέ λόγο κολακείας, στό μανδύα τῆς προστασίας του καί πού ἐκεῖνος ἀκουμπάει, μέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, στήν ἀφοσίωσή τους, γιά νά ἐξορκίσει «τούς ἐχθρούς τῆς Ἐκκλησίας», πού «ροκανίζουν» τό κύρος του.

Ἡ ἀρχιεπισκοπική αὐλή ἔχει καταντήσει βόθρος. Καί αὐτό τό κατάντημα καταλογίζεται, ἀποκλειστικά καί κατηγορηματικά, στίς ἀδυναμίες καί στίς διασυνδέσεις τοῦ Χριστόδουλου.

3. Καί τό τρίτο φύλλο τῶν ἀδυναμιῶν, πού τόν ἔσυραν καί τόν ἔρριξαν στήν ἀνυποληψία. Ἡ προτίμησή του καί ἡ εὐνοιά του στούς παράγοντες τοῦ τρίτου φύλου.

Δυστυχῶς, ἀποτελεῖ τραγική πραγματικότητα, σκάνδαλο γενεσιουργό καί συντηρητικό τῶν ἄλλων, περιφερειακῶν σκανδάλων, ἡ διστακτικότητά του νά ἀντιμετωπίσει δυναμικά καί καταλυτικά τήν ὁμοφυλοφιλία, στήν ἔκταση καί στό μέτρο, πού εἰσχώρησε στίς τάξεις τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας καί στόν κύκλο τῶν συνεργατῶν τους.

Πνίγηκαν οἱ ἐφημερίδες ἀπό τίς καταγγελίες τέτοιου εἴδους σκανδάλων. Βοῦῖξαν καί οἱ τηλεοράσεις. Ὁ λαός τοῦ Θεοῦ σήκωσε τό γιᾶκά, γιά νά κρύψει τό «ἐρύθημα» τῆς ντροπῆς καί τόν πηγαῖο ἀποτροπιασμό του. Ὁ Χριστόδουλος, φοβισμένος ἀπό τή θύελλα τῆς κατακραυγῆς, τόλμησε νά ὁμολογήσει, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς, πού εἶναι ταγμένοι νά ἀποτελοῦν κανόνες πίστεως καί ἠθους, ἔχουν καταντήσει τίς ἐπισκοπικές τους αὐλές «φυτώρια ἀθλιότητων». Ἀλλά, ἀμέσως μετά τή διακήρυξη αὐτῆς τῆς

ὁμολογίας, ἐπιδόθηκε στό ἄχαρο καί ὑποπτο ἔργο τῆς ἐπικάλυψης τῶν σκανδάλων καί τῆς προβολῆς τῶν σκανδαλοποιῶν στή δημόσια σκηνή «λουσμένων»(!) καί «κεκαθαρμένων»(!), ἱκανῶν νά συνεχίσουν τή νομή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιώματός τους καί τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταμείων καί ἄξιων νά τιμηθοῦν μέ τά ἀνώτατα παράσημα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτή ἡ σκανδαλώδης καί ἀνεξήγητη εὐνοια τοῦ Χριστόδουλου πρὸς τά ἡθικά ράκη τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἔχει διεγείρει τόν πάνδημο προβληματισμό. Ἰσως ἐκεῖνος, ἀμπαρωμένος καί ἀναπαυμένος στό φρούριο τῆς ὑπεροψίας του καί περιστοιχισμένος ἀπό τόν ἑσμό τῶν κολάκων του, νά μὴ ἀκούει τά ἐρωτηματικά, πού ἐπεξεργάζεται ἡ ἀνήσυχη κοινὴ γνώμη καί νά μὴ πληροφορεῖται τίς ἀπαντήσεις, πού ἀποθηκεύονται στήν ἱστορικὴ μνήμη. Ἡ «ἀγορά», ὅμως, «τοῦ δήμου», βοᾷ καί κράζει. Καί ἡ βοή αὐτὴ ἀποτελεῖ θρῆνο. Ἐκφραση βαθύτατου πόνου καί ἱκεσία ἀδιάλειπτη στό θρόνο τοῦ Θεοῦ, νά «κολοβώσῃ» τίς μέρες τῆς δοκιμασίας (Μάρκ. ιγ' 20) καί νά ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξη καί τὴν εὐπρέπεια στό Πανάγιο Θυσιαστήριο.

Τό τρένο ἔχει ἐκτροχιαστεῖ.

Ὁ μηχανοδηγὸς αὐτοπαινεύεται καί

σφυρίζει νίκη.

Ὁ λαός, κατατρομαγμένος, σκεπάζει τὸ πρόσωπο καί θρηνεῖ.

Φίλοι ἀναγνώστες, ἀδελφοί ἀγαπημένοι, μὴ σταματᾶτε, φοβισμένοι, κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸ σύννεφο τῆς συμφορᾶς. Μὴ στέκεστε προβληματισμένοι καί ἀπορρημένοι, μπροστὰ στήν ἐκτροχιασμένη ἀμαξοστοιχία τῆς ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας μας. Μὴν πνίγεστε στήν ἀπόγνωση. Ἄς σκύψουμε, ὅλοι μας, νά δοῦμε τὸ δικό μας λάθος. Καί τὸ λάθος μας, πού τὸ ἐξαργυρώνουμε, συνεχῶς, ἐπὶ ὅκτῳ ὀλόκληρα χρόνια, εἶναι, ὅτι ἀποθέσαμε τίς ἐλπίδες μας στό Χριστόδουλο καί στίς γῆινες, κοσμικές, φιλοδοξίες του.

«Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας». Ἡ πίστη μας καί ἡ ἐλπίδα μας «εἶναι εἰς Θεόν» (Α' Πέτρ. α' 21). Καί ὁ Θεὸς ἔχει τὴ δύναμη, «ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ» (Α' Κοριν. ιε' 52) νά ἀλλάξῃ τὸ κλίμα. Νά παραμερίσῃ τοὺς σκανδαλοποιούς. Καί νά σώσῃ τὴν Ἐκκλησία Του. Ἄς διακόψουμε, λοιπόν τὸ θρῆνο. Καί ἄς γονατίσουμε σέ προσευχή. Σέ θερμὴ, ἀκατάπαυστη ἱκεσία νά βγάλῃ «ὁ δομῆτωρ» τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐλληνικὴ ἡγεσία Της ἀπὸ τὸ ἐποχιακὸ, ἀνθρώπινο χάος καί νά τὴν καταστήσῃ «φῶς τοῦ κόσμου» καί «πόλιν ἐπάνω ὄρους κειμένην» (Ματθ. ε' 14).

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

«Ὅσῳ μέγας εἶ, τοσούτῳ ταπείνου σεαυτόν,
καί ἔναντι Κυρίου εὐρήσεις χάριν·
ὅτι μεγάλη ἡ δυναστεία τοῦ Κυρίου
καί ὑπὸ τῶν ταπεινῶν δοξάζεται»

(Σοφ. Σειράχ γ' 18, 20)

‘Απ’ ὅσα εἶπε ὁ Πειραιῶς Σεραφεῖμ

Εἶναι καθεστῶς, οἱ πολιτικοί, ἀπό τόν πρωθυπουργό μέχρι τόν τελευταῖο κοινοτάρχη, μόλις ἀναλάβουν καθήκοντα, νά δίνουν συνεντεύξεις. Αὐτό ἀπαιτεῖ ἡ νομοτέλεια τῆς ἐπικοινωνιακῆς προβολῆς, τό «πολιτικῶς ὀρθόν».

Αὐτό ἐπράξε καί ὁ νέος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ. Ἐδῶσε συνέντευξη στήν ἐφημερίδα «Τά Νέα» (21-4-2006). Ὁ δημοσιογράφος Σταῦρος Θεοδωράκης, καλεσμένος στή γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως καταγράφει τά πρῶτα βήματα τοῦ Μητροπολίτη καί τόν προβάλλει ὡς «μεγάλο μάνατζερ» νά θέ-τει τήν προσωπική του σφραγίδα στή σελίδα, πού ἄλλαξε. Θέματα, ὅπως ἡ γραφειοκρατική ρουτίνα ἢ τό αὐτονόητο, γιά κάθε Μητρόπολη φιλανθρωπικό ἔργο, δέχονται τήν ἀναγεννητική παρέμβαση τοῦ πληθωρικοῦ νεόκοπου προϊστάμενου τῆς Πειραικῆς Ἐκκλησίας!

Ὁ δημοσιογράφος παραθέτει μιά σύντομη βιογραφία τοῦ κ. Σεραφεῖμ, μέ τήν ἀναπόφευκτη φωτογραφία ἀπό τά παιδικά του χρόνια. Τά στοιχεῖα, προφανῶς, τοῦ τὰ προμήθευσε ὁ ἴδιος ὁ βιογραφούμενος. Ὅσα ἐκεῖνος ἤθελε. Βιογραφία, βέβαια, μοναδική καί ἐνδιαφέρουσα, μόνο στό μέτρο, πού

κάθε ἄνθρωπος εἶναι μοναδικός καί ἐνδιαφέρων. Κατά τά ἄλλα, εἶναι κοινότοπη. Πολλοί μορφωμένοι κληρικοί, πού γεννήθηκαν καί ἀνδρώθηκαν στό δεύτερο ἡμισυ τοῦ 20οῦ αἰῶνα ἔχουν νά ἐπιδείξουν ἀνάλογα μέ ἐκεῖνον ἐπιτεύγματα (κάποιοι περισσότερο), χωρίς πάντα νά ἔχουν τόσο διάσημο πατέρα. Ἡ πορεία του ὡς κληρικοῦ, ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικά ἐνός σπουδάρχη: 2-3 χρόνια ὑπηρεσίας σέ μεγάλες ἐνορίες τοῦ κέντρου, μέ πολλούς ἐφημερίους, (δηλαδή, περιορισμένη εὐθύνη καί μηδαμινὴ ποιμαντική πείρα) καί στή συνέχεια τοποθέτηση στή γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τά ἄδυτα αὐτά θερμοκήπια πάσης ἀρχομανίας. Συγχρόνως, ἄφθονος πολιτικός ὁπορτουνισμός. Ὁ «ἄγιος» Πειραιῶς σεμνύνεται ὅτι ὡς ἐφηβος εἶχε μπεῖ στό Πολυτεχνεῖο κατὰ τήν ἐξέγερση τοῦ 1973, ὡς «ἀντιχουντικός», καί ὅτι ἐμφορεῖται, κατὰ τόν δημοσιογράφο, ἀπό «κομμουνιστική ἀντίληψη». Αὐτό ἀποτελεῖ ἀκαταμάχητο προσόν στοὺς καιρούς μας, ἀντίστοιχο τῆς «ἐθνικοφροσύνης» τῶν παλιῶν καιρῶν. Ὁ καιρός, βλέπετε, ἔχει γυρίσματα... Τό ὅτι, βέβαια, καμιά σχέση δέν ἔχουν αὐτά μέ τήν Ἐκκλησία καί τή διαποίμανση

τοῦ λαοῦ, δέν ἐνδιαφέρει. Γιά τόν Πειραιῶς, σημασία ἔχει τό νά κινεῖται ὁ «μεγάλος μάνατζερ» στήν ἐπικαιρότητα μέ προδιαγραφές «πολιτικής ὁρθότητας».

Ἐνδιαφέρον ἔχει καί τό πῶς συνεδέθη μέ τόν ἀείμνηστο Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ, ὁ ὁποῖος καί τόν ἀνέδειξε. Τό λέει ὁ ἴδιος: ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γνώριζε τό νονό του Μιχάλη Στασινόπουλο, πρῶην Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας. Γιά τόν ἀείμνηστο Σεραφεῖμ λέει ὅτι ἦταν ἄντρας μέ εὐθύτητα καί λεβεντιά, εἶχε ὅμως ἓνα σκοτεινό σημεῖο: εἶχε γίνει Ἀρχιεπίσκοπος στήν περίοδο τῆς χούντας. Ὁ Στασινόπουλος τόν εἶχε συμβουλεύσει ὅτι ἡ «καλή του συμπεριφορά καί ἡ καταδίκη αὐτοῦ τοῦ καθεστώτος θά ἀποπλύνουν τρόπον τινά αὐτό τό σκοτεινό σημεῖο». Τό σκοτεινό, ὅμως, σημεῖο, πού ἔκανε τόν Σεραφεῖμ νά τρέμει, ἦταν ὅχι ὁ χρόνος, ἀλλά ὁ τρόπος ἀναρρήσεώς του στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο.

Ἔρχονται στή μνήμη μας οἱ δραματικές ἐκεῖνες μέρες γιά τήν Ἐκκλησία. Μέ δύο Συντακτικές Πράξεις τῆς ἡ χούντα τό 1973 ἔσχιζε τήν τότε Ἱεραρχία στά δύο, καί ἔδωσε στό ἓνα ἀπό τά δύο μέρη ἀπόλυτη ἐξουσία νά ἀποφασίζει μέ συνοπτικές διαδικασίες τελεσίδικα γιά τήν τύχη κάθε Ἱεράρχη. Αὕτη ἦταν ἡ «Ἱεραρχία», πού ἐξέλεξε τόν Σεραφεῖμ Ἀρχιεπίσκοπο, καί ἄρχισε νά ἐκθρονίζει Ἱεράρχες, χωρίς συγκεκριμένη κατηγορία, χωρίς δίκη, χωρίς ἀπολογία. Ἀπλῶς, δέν ἦταν ἄρεστοί. Στίς θέσεις τους ἔβαλε ἄλλους «δικούς» τῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καί τόν νῦν Ἀρχιε-

πίσκοπο κ. Χριστόδουλο στό Βόλο. 12 τόν ἀριθμό ἦταν οἱ ἐκθρονισθέντες μέχρι τήν πτώση τῆς δικτατορίας, ὁπότε καταργήθηκαν οἱ Συντακτικές Πράξεις. Αὐτός ἦταν ὁ «νόμος τῆς ζούγκλας» (+π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος), πού ἐπιβλήθηκε στήν Ἐκκλησία, στό πλαίσιο τοῦ ὁποίου πολιτεύτηκε ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ. Τό γιατί μετά τή μεταπολίτευση τά τότε γενόμενα δέν θεραπεύτηκαν ἀπό τήν Ἐκκλησία ἢ τήν Πολιτεία, ἴσως, στό μέλλον ἀποτελέσει ἀντικείμενο διδακτορικῶν διατριβῶν!

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ, ἄντρας μέ «λεβεντιά», νιώθοντας τό ἔδαφος κάτω ἀπό τά πόδια του νά διαρρέει ἀναζητήσε στηρίγματα παντοῦ, μέ ἀντιπαροχή τήν περαιτέρω ἀποδυνάμωση τῆς αὐτοτέλειας τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἔναντι κάθε ἀπαιτήσεως τοῦ ἐκάστοτε πολιτικοῦ κατεστημένου (γιατί ὅχι, καί τῶν διεκδικήσεων τοῦ Φαναρίου, πού πάντα καιροφυλακτεῖ;...). Ἡ παραίνεση τοῦ Στασινόπουλου πρὸς τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο νά δείξει «καλή συμπεριφορά», σήμαινε πολλά. Λέτε, ἡ προώθηση τοῦ Σεραφεῖμ τοῦ νεότερου, βαφτιστικοῦ τοῦ πρῶην Προέδρου, νά ἀποτελεῖ τεκμήριο «καλῆς συμπεριφοράς» τοῦ Γέρου; Πάντως, σήμερα πλανᾶται ἡ ὑπόνοια ὅτι ἡ τοποθέτηση τοῦ κ. Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλου στόν Πειραιά, δέν θά πρέπει νά θεωρεῖται ὁπωσδήποτε ἄσχετη πρὸς τήν πολιτική συγκυρία. Ἄλλωστε, καί σήμερα ὑπάρχουν «σκοτεινά σημεῖα» στό ἀρχιεπισκοπικό περιβάλλον, πού πρέπει νά ἀποπλυθοῦν...

Ὑπόδειγμα «πολιτικῆς δεοντολο-

γίας» ἀποτελεῖ καί ἡ συνέχεια τῆς συνεντεύξεως. Δέχεται καί ἀπαντᾷ σέ ἐρωτήματα, πού διεγείρουν τήν περιέργεια τῆς μάζας. Ἐρωτήματα σχετικά μέ τήν ἐρωτική διάσταση τῆς ζωῆς. Τά ὅσα λέει, κοινά, τετριμμένα καί μισές ἀλήθειες, ὑποτίθεται ὅτι φανερώνουν μυαλό ἀνοιχτό καί χειραφετημένο ἀπό τά ταμποῦ τοῦ παρελθόντος, χωρίς, βέβαια, νά δεσμεύουν κανένα, οὔτε νά ἐνοχλοῦν. Στήν ἐρώτηση π.χ. τί πρεσβεύει γιά τήν ἀντισύλληψη λέει κάμποσα ἄσχετα, «κνήθοντα τήν ἀκοήν», ἀναφέροντας καί μιά γνώμη, τάχα, τοῦ Χρυσοστόμου, ἀτεκμηρίωτη καί ξεκρέμαστη. Ἡ ἀποψή του προβάλλεται ἀπό τήν ἐφημερίδα καί ἐκτός κειμένου, κάτω ἀπό τή φωτογραφία τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἱεράρχη τοῦ Πειραιά, ὡς βαρυσήμαντη. Κανείς, πάντως, δέν ἔχει καταλάβει τί ἀκριβῶς πρεσβεύει ὁ κ. Σεραφεῖμ. Μπορεῖ νά θεωρήσει, λοιπόν, ὡς διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι τόν βολεῦει. Ἐχει τό ἐλεύθερο ἀπό τόν χαρισματικό ἡγέτη.

Τήν ἴδια τακτική ἀκολούθησε ἀπαντώντας σέ ἐρωτήσεις σχετικές μέ τίς κινητοποιήσεις γιά τίς ταυτότητες. Ἡ προσωπική του ἀποψη: Δέν πιστεύει «ὅτι τό νά γράφει κανείς στήν ταυτότητα τό θρήσκευμά του ἀποτελεῖ διασφάλιση τῆς ἰδοπροσωπίας του. Αὐτό ἂν γράφεται, γράφεται μόνο στήν καρδιά». (Ἰκανοποίηση στούς κύκλους τῶν προδευτικῶν: «Τί ἐλεύθερο πνεῦμα!»...). Δηλώνει, παρά ταῦτα, ὅτι συμμετεῖχε στά συλλαλητήρια, διότι ὡς κληρικός ὀφείλε «ἀπόλυτη πίστη στόν Ἀρχιεπίσκοπο καί τήν

Ἱερά Σύνοδο». Ὅπως, δηλαδή, κάνει κάθε πολιτικός. Διατηρεῖ τήν προσωπική, ἀνεξάρτητη ἀποψή του μέχρι νά φτάσει στήν κάλπη. Ἀπό κεῖ καί πέρα τήν ξεχνάει καί ψηφίζει ὅ,τι ἐπιβάλλει ἡ κομματική πειθαρχία. Ἄλλως, τό πολιτικό του μέλλον διακυβεύεται. Αὐτό προβλέπουν οἱ κανόνες τῆς «πολιτικῆς ὀρθότητος». Καί μέ τό «χωροφύλαξ» καί μέ τόν «ἄστυφύλαξ», γιά νά πᾶμε μπροστά.

Οἱ ἀπόψεις τῶν παρατηρητῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων, ὅσον ἀφορᾷ τό μέλλον αὐτῆς τῆς χειμαρρώδους προσωπικότητας, διΐστανται. Ἄλλοι πιστεύουν ὅτι σύντομα θά αὐτοεναχθεῖ στή χορεία τῶν δελφίνων γιά τόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, ἄλλοι ὅτι γρήγορα θά ξεφουσκώσει σάν μπαλόνι καί θά μετατραπῇ σέ μιά ἐξαστράπτουσα μετριότητα. Ἰδωμεν...

Μακαβαῖος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

«ΑΓΑΠΩ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΜΑΙ...».

Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ὁ Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος συμπλήρωσε ὁκτώ χρόνια ὡς Προκαθήμενος τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Εὐχόμεστε μὲ τὴν καρδιά μας τὰ ἔτη του νὰ εἶναι πολλὰ καὶ ὑγιεινά (=ὑγιή καὶ ὠφέλιμα). Ὁ ἑορτασμὸς τῆς ἐπετείου τῆς ἀναρρήσεώς του στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο ἔγινε σὲ κεντρικὸ Νὰὸ τῶν Ἀθηνῶν καί, ὅπως μετέδωσαν ὅλα σχεδὸν τὰ μέσα τῆς ἔντυπης καὶ ἠλεκτρονικῆς δημοσιογραφίας, ὁ Μακαριώτατος, μετὰ τῶν ἄλλων, εἶπε καὶ τοῦτα: «Ἀγαπῶ αὐτὸ πὺ εἶμαι. Ἀγαπῶ αὐτὸ πὺ κάνω. Καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἀλλάξω παρὰ μόνον ὅταν πεθάνω».

Μὲ τίς πενιχρές μας θεολογικὲς γνώσεις ἀνατρέξαμε στὰ ἐκκλησιαστικὰ κείμενα γιὰ νὰ βροῦμε ἐκεῖ κάποιον θεολογικὸ ἔρεισμα στὰ παραπάνω λόγια τοῦ Μακαριωτάτου. Ἀναζητήσαμε κάτι τὸ σχετικὸ στὶς σοφὲς γραφὲς τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἰς μάτην. Τὸ μόνον, κάπως σχετικὸ, στὸ ὁποῖο σταματήσαμε καὶ τὸ ἀντιπαραβάλαμε, ἦταν ἓνα ἐδάφιο ἀπὸ τὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, ὅπου ὁ μὲν Φαρισαῖος, προσευχόμενος, φέρεται νὰ λέγει: «Ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοί, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων», ὁ δὲ Τελώνης «μακρόθεν ἐστώς... ἔτυπεν εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ λέγων. Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ».

Καὶ ἄς μᾶς ἐπιτραπεῖ ἐδῶ νὰ διατυπώ-

σουμε μὲ ὅλη τὴν εἰλικρίνεια καὶ μὲ ὅλη τὴν καλὴ μας διάθεση τὴν ἀπορία μας, ἂν μὲ τὰ παραπάνω λόγια, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν ὑφέρποντα ἐγωκεντρισμὸ καὶ περισσὴ αὐταρέσκεια, εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ἀπευθύνεται στὸ πλήρωμα ἑνὸς ἀνώτατος Ἱεράρχης ἢ ἀκόμη καὶ κάποιος ἀπλὸς κληρικὸς καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ προσωπικῆς ἐπετείου. Ὁ καλὸς Ποιμενάρχης ἀφήνει τὰ ἔργα καὶ τίς πράξεις του στὴν κρίση τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ποιμνίου του.

Ἀλλὰ τὸ θέμα δὲν ἔχει μόνον τίς τυπικὲς θεολογικὲς του διαστάσεις. Ἄς μᾶς ἐπιτραπεῖ νὰ διατυπώσουμε καὶ οὐσιαστικὸ ἀντιρρητικὸ λόγο καὶ νὰ θέσουμε, ἐντελῶς ἐνδεικτικὰ καὶ ἐπιλεκτικὰ, ὁρισμένα ἔρωτήματα, καλὸπιστα καὶ μὲ εἰλικρίνεια, μακριὰ ἀπὸ σκοπιμότητες καὶ κολακεῖες, πὺ εἶναι ἐπιζήμιες καὶ παντελῶς ξένες στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΙΝΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ ὁ Μακαριώτατος ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀναταραχὴ, πὺ ξέσπασε μὲ τὸ Πατριαρχεῖο, μὲ ἀφορμὲς πὺ ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ δικὸ μας χῶρο, γιὰ νὰ καταλήξουμε, μετὰ ἀπὸ ταλαιπωρία μηνῶν καὶ σοβαρὸ σκανδαλισμὸ τῶν πιστῶν, καὶ πάλι στὴν ἀφετηρία, μὲ πλήρη ὑποταγὴ στὶς ἀξιώσεις τοῦ Πατριαρχείου καὶ κατὰ τίς ἀρχιεπισκοπικὲς δηλώσεις καὶ κατὰ τίς συνοδικὲς ἀποφάσεις;

ΕΙΝΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ ὁ Μακαριώτατος, ὅταν, ἀφοῦ ἔγινε γενικὸς

ξεσηκωμός από άκρου σ' άκρο για τὸ θέμα τῶν ταυτοτήτων, για τὸ ὅποιο μάλιστα ὑφώθηκαν καὶ τὰ λάβαρα τῆς Ἐπαναστάσεως, τελικὰ ὁ ταλαίπωρος λαός μας αἰσθάνθηκε ἐγκαταλειμμένος, μὲ μόνη τὴν ἀπάντηση, ποὺ δόθηκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ του ἡγεσία, ὅτι τὸ θέμα θὰ ἐπανέλθει «κατὰ τὸν πρέποντα χρόνο», ποὺ ἀκόμη δὲν ἔφθασε, καίτοι τὰ χρόνια περνοῦν καὶ διαβαίνουν;

ΕΙΝΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ ὁ Μακαριώτατος, ὅταν τὸν περασμένο χρόνο ἔγινε πραγματικὸς σεισμὸς ἀπὸ τὰ Μ. Μ.Ε. μὲ τὶς ἀποκαλύψεις σκανδάλων στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, ἀκόμη καὶ ἀνώτατων κληρικῶν, καὶ ἡ «κάθαρση» κατέληξε σὲ κοροϊδία κατὰ γενικὴ (βλ. ἀναντίρρητη) παραδοχή; Καὶ ἐδῶ δὲν θὰ ἐπικαλεσθοῦμε μόνο τὶς δηλώσεις τοῦ ἴδιου τοῦ Μακαριωτάτου ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας για «ἐπίορκους καὶ φιλήδονους κληρικούς καὶ γιὰ θερμοκήπια ἀθλιότητων». Θὰ προσθέσουμε καὶ τὶς διαπιστώσεις κορυφαίων προσωπικοτήτων τοῦ τόπου για τὸ συγκεκριμένο θέμα. «Ὅτι «ἡ ἐπαγγελλόμενη κάθαρση στὴν Ἐκκλησία ἦταν ἓνα πυροτέχνημα» (Ἐπίτιμος Εἰσαγγελέας τοῦ Ἀρείου Πάγου Ε. Κρουσταλάκης) καὶ ὅτι «ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση προστατεύει τὴν ἐπισκοπικὴ ὁμοφυλοφιλία» (Ὁμότιμος Καθηγητὴς Θεολογίας Παν. Ἀθηνῶν Ι. Κορναράκης).

ΕΙΝΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ ὁ Μακαριώτατος, ὅταν πρόσωπα τοῦ δικοῦ του περιβάλλοντος (πρώην Πειραιῶς Καλλίνικος) καταγγέλλουν δημοσίως καὶ ἀπὸ τηλεοράσεως, ὅτι ἐπισκοπικὲς ἐκλογὲς ἀποτελέσαν τὸ ἀντικείμενο ἐξω-

συνοδικῶν διαβουλεύσεων καὶ μάλιστα μὲ τὴ συμμετοχὴ καὶ «παντελονάδων»;

ΕΙΝΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ ὁ Μακαριώτατος, ὅταν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος διακηρύσσει ὅτι «διάγει ὡς ἓνας ἀπλὸς χριστιανός» καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος διαθέτει πληθώρα πολυτελῶν καὶ ἐντυπωσιακῶν ἀμφίων, χρησιμοποιεῖ ἀκριβὰ αὐτοκίνητα για τὶς μετακινήσεις του, ξοδεύει για ἐπισκευὴ τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς κατοικίας ὑψηλὰ ποσὰ καὶ κατέφυγε πρόσφατα σὲ ὑπερογκες δαπάνες για ὀλιγοήμερες διακοπὲς κατὰ τὴν περίοδο τῆς σαρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων μὲ συνεργάτες του σὲ πολυτελὲς κοσμικὸ ξενοδοχεῖο τῶν Παρισίων; Καὶ μὴ μᾶς πεῖ ὁ Μακαριώτατος, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι δωρεὲς καὶ προσφορὲς «φίλων καὶ χορηγῶν». Γιατί, καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμη τὴν περίπτωση, δὲν μετριάζεται τὸ ἀτόπημα καὶ ὁ βαθμὸς τῆς εὐθύνης του, ἀφοῦ ὡς Ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἔχει τὸ σθένος νὰ ἀποτρέψει, μὲ τὴν ἐπιβαλλόμενη αὐστηρότητα, τέτοιες πολυτελεῖς προσφορὲς καὶ χορηγίες, ὅταν μάλιστα ὁ ἴδιος, ἐκφράζοντας τὸν πόνο του, μὲ τὸ γνωστὸ συναισθηματικὸ του τρόπο, κάνει ἐκκλήσεις για τὴν ἀνθρώπινη φτώχεια καὶ για τὸ βαθμὸ τῆς ἀνεργίας, ποὺ μαστιίζει τὴν πατρίδα μας.

ΕΙΝΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ ὁ Μακαριώτατος, μετὰ τὰ ὅσα εἰπώθηκαν ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε. για τὶς σχέσεις του μὲ τὸν διὰβόητο Βαβύλη καὶ τὶς μεσολαβήσεις του κατὰ τὸ παρελθόν; Καὶ ἐπὶ πλέον μπορεῖ νὰ εἶναι εὐχαριστημένος για τὴ γνωριμία τοῦ ἴδιου καὶ τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντός του μὲ τὸ γνωστὸ κρατούμενο τῶν φυλακῶν Κορυδαλλοῦ Γιοσάκη, για τὸν ὅποιο

ὁ ὁμογάλακτος τῆς Χρυσοπηγῆς συνεπίσκοπός του Ἀμβρόσιος, λίγες μόνο ἡμέρες πρὶν ξεσπάσει ὁ μεγάλος θόρυβος καὶ στὴν Ἐκκλησία, ἔγραφε στὸ περιοδικὸ τῆς Μητροπόλεώς του, ἀναφερόμενος στὸν Ἀρχιεπίσκοπο, γιὰ τὴ διάθεσή του νὰ τὸν προωθήσει σὲ ὑψηλὲς ἐκκλησιαστικὲς θέσεις; Ἡ μήπως ξέχασε, ὅταν, βλέποντας τὸν ὑπόδικο αὐτὸ Ἀρχιμανδρίτη νὰ συνοδεύει στὸ ἀρχιεπισκοπικὸ Γραφεῖο δικαστικούς, εἶπε τὸ ἱστορικὸ ἐκεῖνο «ζεματίστηκα!»;

ΕΙΝΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ ὁ Μακαριώτατος, ὅταν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ὡς Μητροπολίτης Δημητριάδος χαρακτήρισε τὰ ἄθλια «Ἐπιτίμια Ἀκωνωνησίας», πού ἐπιβλήθηκαν «διὰ βοῆς» καὶ χωρὶς καμμιά διαδικασίαν τὸν Αὐγούστο τοῦ 1993 στοὺς τρεῖς ἔντιμους καὶ ἀσυμβίβαστους Μητροπολίτες (+ Θεολόγο, Κωνσταντῖνο καὶ Νικόδημο), ἀντικανονικὰ καὶ ὡς «ἐνταγμένα σὲ σχέδιο ὑποπτῶν προσώπων κινουμένων στὸ ἐκκλησιαστικὸ παρασκήνιο» (βλ. ἐπιστολὴ 9.4.1994) καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὡς Ἀρχιεπίσκοπος, ὅχι μόνο τὰ ἀνέχθηκε, ἀλλὰ καὶ τὰ διατηρεῖ μέχρι σήμερα, σωτήριο ἔτος 2006!

ΕΙΝΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ ὁ Μακαριώτατος, ὅταν τὸ περιβάλλον ἐμπερίστατων Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι καταγγέλλονται δημοσίως γιὰ ἰδιόρρυθμες συμπεριφορές, περιφέρει, δίκην φέιγ βολάν, ἔντυπα πρὸς συλλογὴ ὑπογραφῶν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ τὰ μοναστήρια τῆς περιοχῆς, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκφράζεται ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ τιμὴ στὸ πρόσωπο τοῦ ἐγκαλούμενου Ἱεράρχη; Καὶ ἀντὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοί-

κηση νὰ ἀποκηρύσσει, ὡς ἀπαράδεκτα, αὐτὰ τὰ φαινόμενα καὶ νὰ ἐπιτιμᾷ τοὺς πρωταγωνιστές τους, προστατεύοντας ἔτσι τοὺς καλοὺς κληρικούς, τουναντίον δέχεται αὐτὲς τὶς δηλώσεις, ὑποβαλλόμενες καὶ στὴ Σύνοδο, ὡς συνεκτιμητέα στοιχεῖα! Ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζει ὁ Μακαριώτατος ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, ὑπογραφεῖς αὐτῶν τῶν «αὐθόρμητων δηλώσεων», μετὰ τὴν ὑπογραφή, ἐξερχόμενοι ἔξω «κλαίουσαν πικρῶς».

Καὶ ὡς κατακλείδα θὰ ἐπαναλάβουμε καὶ πάλι τὸ ἐρώτημα. Γιὰ ὅλα αὐτά, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἄλλα, εἶναι εὐχαριστημένος ὁ Μακαριώτατος καὶ ἀγαπάει καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ αὐτά, πού κάνει;

Ἐμεῖς καὶ πάλι θὰ εὐχρηθοῦμε στὸν Μακαριώτατο νὰ εἶναι «πολλὰ τὰ ἔτη του». Ὡς ἄνθρωπο τὸν ἀγαποῦμε, ἀλλὰ τὶς πράξεις καὶ τὶς ἐνέργειές του ὡς Ἀρχιεπισκόπου θὰ τὶς κρίνουμε καὶ θὰ τὶς ἐλέγχουμε. Ἀποκηρύσσουμε τὴν κολακεία καὶ ἀποστρέφουμε τὸ πρόσωπό μας ἀπ' αὐτή. Γιατί πάντα φέρουμε στὸ νοῦ μας τὸ ἀπόφθεγμα ἀπὸ τὴ θύραθεν σοφία, ὅτι «καλύτερα νὰ πέσει κανεὶς σὲ κόρακες, παρὰ σὲ κόλακες, γιατί οἱ κόρακες τρῶνε τὰ πτώματα, ἐνῶ οἱ κόλακες τρῶνε τοὺς ζωντανούς» (Ἀντισθένης). Καὶ θὰ θυμίσουμε ἀκόμη στὸ Μακαριώτατο καὶ κάποια ἄλλη ἀρχαία ρήση, ὅτι «ἡ κολακεία εἶναι ἡ δύναμη τῶν μικρῶν καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν μεγάλων». Ἀς τὰ ἔχει ὅλα αὐτὰ ὑπόψη του ὁ Μακαριώτατος, ὅταν μερικοί, ἀναφερόμενοι στὸ πρόσωπό του, ὁμιλοῦν γιὰ «ἐκπληκτικὰ τάλαντα» καὶ γιὰ «ἀνεκτίμητους θησαυρούς».

Σύν.